

Ey Can 19

– MehmetALİ · 25 Ağustos 2011

EY CAN -19

"Baran" derdi, evimizin en yaşlısı ve tecrübelisi ve de sözü dinlenen büyüğü, "Rahmet olarak yağdığı zaman gökten, canlılığı beraberinde getirir, tabiat yeşerir, beşer, hayvanat ve nebatat, ihtiyacı kadar alır, yaşamını sürdürmek ve de hayatta kalmak için. Gazap olarak indiği zaman da ne beşer ne hayvanat ne nebatat hayata tutunabilir"

Hayata bakarken suyun ne denli ehemmiyete sahip kılındığını bilmeyenimiz yoktur da işin mana yönü kurcalandığında, tabiat ana ortaya çıkar. İşin ilmî yönü sorgulanır ve bunun yerden buharlaşan suyun tekrar yeryüzüne inişi olarak yorumlanır.

Ey Can!.. İnsanlar dünyada gazaptan bıktı ve bir rahmet bekliyor, günümüzde. Artık gözyaşının, kanın, acının, kederin, gamın, hüznün, mutsuzluğun, elemin, sıkıntının, derdin bitmesi adına herkes birbirine bakmakta, bu işin böyle gitmeyeceği sorgulanmaktadır.

Ey Can!.. Yaşlılarımız, ak sakallılarımız hayatta iken, kendilerinin söylediklerine fazla bir değer verilmez oldu. Ne vaktaki irtihal söz konusu olduğu zaman, kendilerinin kıymetini ol kayıpta anlarız.

Ey Can!.. Her yaşlının, ak sakallının tecrübe ile edindiği hayat mektebinde karşılaştığı zorlukların üstesinden gelen çabasını, bu gün biz, okuduğunu sananlar göstermekten yoksunuz.

Biz, her şeyin okumakla olduğunu sanıyorduk, aslında yaşanmadıkça hayatı anlamak oldukça sıkıntı vericidir, yaşanan ömür. Hele bir ömür sermayesi gittikçe küçüldüğü vakit, kalan dünya hayatının daha leziz olduğunu belirtenler vardır. Ölümden korkmanın yaşlılıktaki halini başka nasıl tasvir etmek mümkün olur?

Ey Can!.. Gelecek olan rahmet, gazaptan duyulan tiksinti ile değer kazanırken, kendilerini her şeyin üstesinde gören beşer, bundan bir ders almadığında rahmetin gazaba dönüşmesi de mukadderdir.

Çünkü, beşere verilen nimet, istendiğinde rahmete istendiğinde de gazaba dönüştürülür, kendisince.

Ey Can!.. Her yağın yağmurla büyüğümün sözünü hatırlarım. Kendisini rahmetle yad ederim. Kendi hayat tecrübesinden süsüle süzüle, imbikten geçen usare misali kimi sözlerdeki hikmeti ancak tefekkür yoluyla anlamlandırarak, hayatıma yön vermede kullanıyorum:" Beşer ne denli nisyana ile malûl ise de kendisine yapılan iyilikleri unutan kim ise nankördür."

Ey Can!.. Bak ve gör dünyada, kendisine yapılan iyilikler olmasına rağmen, iyilik sahibine dönmeyenlerin halini gör.

Beşer, yaşadığı müddetçe daima sıhhat ve afiyet içinde olduğunu sanır, nefesine şirin görünen o olduğu için.

Bak ve dersini iyi çalış ki hayatta karşılaşacağın zorluklarla nasıl mücadele edeceğini bil.

Günümüzde gazapla iç içe olan nisyanda rahmet aramak güçtür.

İnsanoğlu, yağmur yağmadığı zaman, eli böğründe çaresiz ölümü beklemededir.

Dünyada birçok ülkede yağmayan yağmur sebebiyle hayat durma noktasına gelmiştir.

Ey Can!.. Bundan bir ders çıkarmayan insanlık, yaşadığı ortamda suyun kıymetini bilmiyorsa, bile ki bir

gün açlıkla ve susuzlukla imtihanda sınıfta kalır.

Bir tablo var, gözümün önünde: 1999... Sakarya ve İzmit Depremi.. İkinci gün. İzmit Yahya Kaptan Sitesi'nin civarındayım. Her yerde telaş var, insanlık dramıdır, yaşanan. Bir kamyonet, ekmeğe ve su dağıtıyor. Zengini fakiri yok, insanlar içinde. Ekmeğe ve suya ulaşmak isteyenler, kendi acılarını unutmamış olsalar bile daha çoğuna sahip olmak istiyor.

Belki de akşamleyin biraz kurumuş ekmeği, sofrasında eliyle bir kenara iten şahıs var, görünen kalabalıkta. Belki sofrasında akşamleyin meşrubattan başka içecek almayan var, görünen manzara içinde. Şimdi ekmeğe ve suya muhtaç olanlar, dün ne olduklarını sorgular haldedir.

Ey Can!... Dahasına gerek var mı? Harfleri, kelimeleri boşu boşuna harcamanın ne gereği var. İnsanoğlu, nankördür ve nimetlere şükretmeyen yapıdadır. Ben, gördüğüm manzarada yaşları yanaklarımla buluşturan gözlerime sahip çıkamazken, bir şeyler yapabilme adına çırpınmadım, değil.

Her nisyan, kaybolan derlerin elden gitmesidir.

İnsan, değerlerine sahip çıkmalıdır.

Siyahî kıta bu gün değil, onlarca senedir sıkıntılarla iç içe iken, onların yer altı ve yer üstü zenginliklerine el koyanlar, görünen tablonun kendisini yaşadıkları zaman, ne nanı ne âbı bulacaktır. Ki merhametten yoksun olmayan ruhumuz, elbette sırf insan oldukları için, bir ruh taşıdıkları için kendilerine yardım eli uzatacaktır da içine düştükleri zelif, sefil bataklıkta, onlar, "Nasıl bir şiddetle sarsılacaklarını bilmeden" hala rahat ve zevk içinde sefa sürerken, cefaya sürüklediklerinin ahının yerde kalacağını mı zanneder? Onlar, havaya kalkan ellerin boş dönmeyeceğinden emindir.

Ey Can!.. Biz, onların durumuna düşmeden, nisyani hayatımızdan silelim. Bilirsin ki beşerin unutmaması, bir yönüyle rahmettir bir yönüyle gazab!..

Âlimin ilmini unutmaması nasıl gazab ise insanın acılarını zaman içinde unutmaması rahmettir.

Gazab ve rahmet!.. Biri olmadan öbürünün değerinin bilinmediği, birbirinden ayrıldıklarında dünyanın tezada düştüğü ikili.

Ey Can!.. "Kahhar" olanın adı vardır bir de "Rahman" sıfatı.

Rahman sıfatına layık olmak için Gazab'ı çok olandan korkmalı değil miyiz?

Korkmayanların dûçar olacağı akîbet, fazla uzakta olmamalı.

Rabbim, sana yöneliyorum.